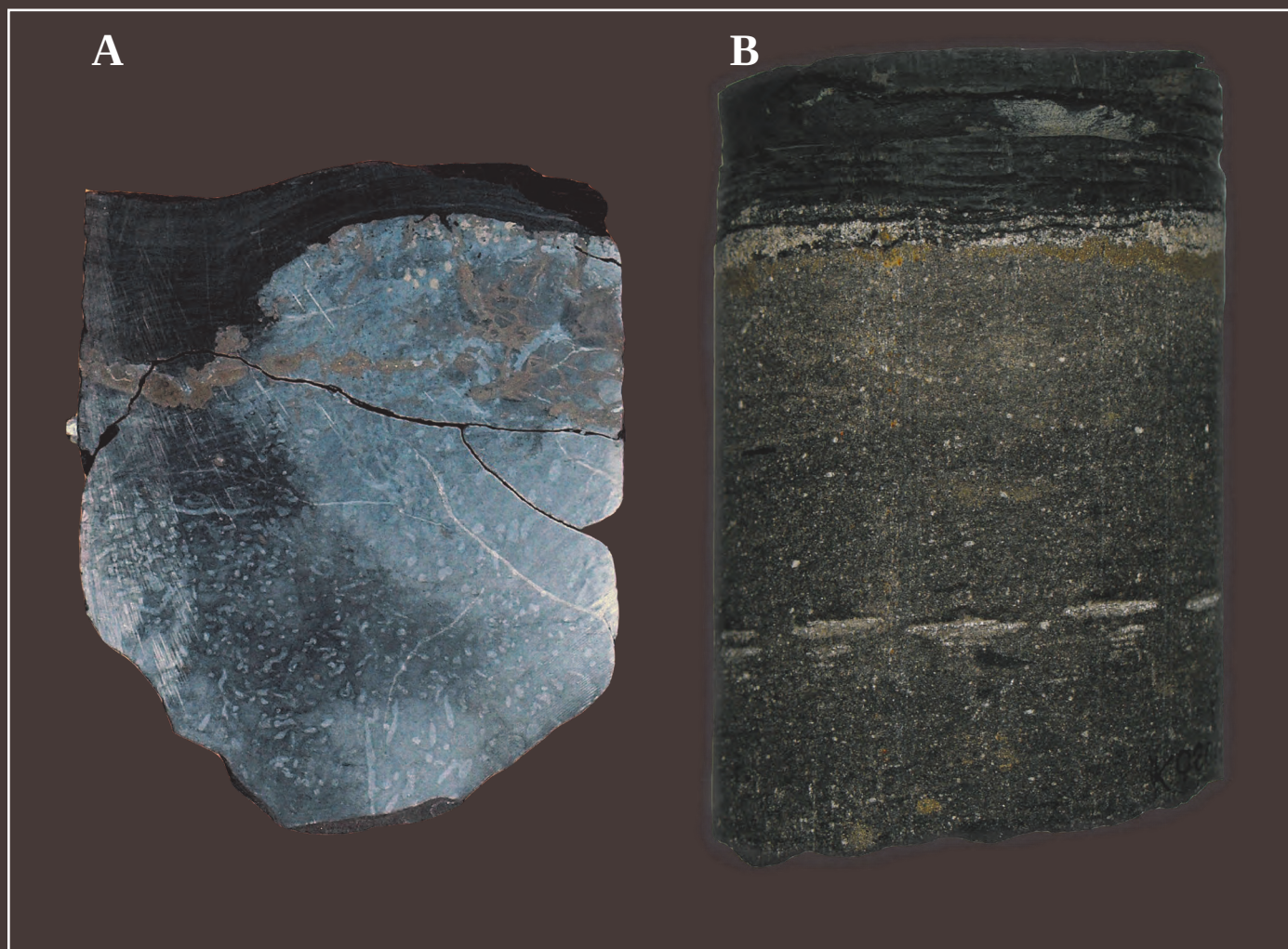
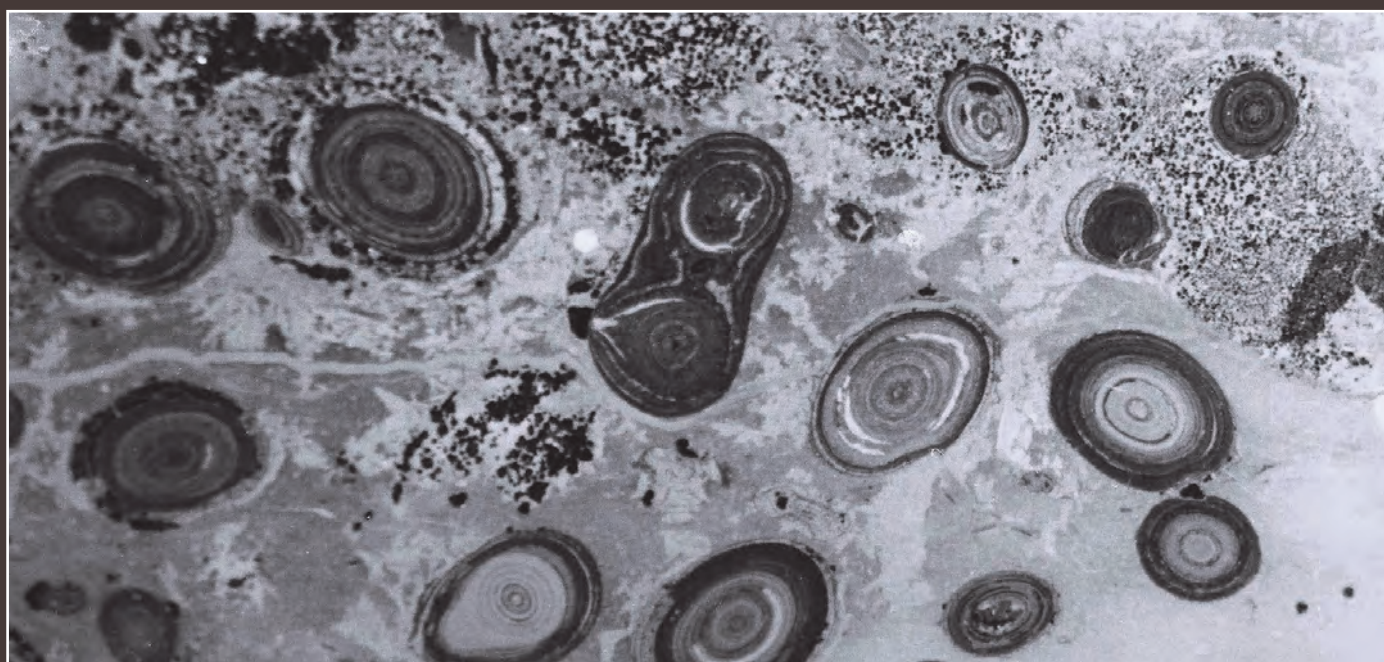

Powierzchnie nieciągłości sedimentacyjnych w utworach ordowiku kratonu wschodnioeuropejskiego

Ryc. 1. **A** – granica erozyjna między formacją Tyśmienicy (ordowik, aszgil) i ogniwem z Jantaru (sylur, landower). Fot. R. Kopczyński; **B** – spirytyzowana powierzchnia nieciągłości sedimentacyjnej na granicy ordowiku i syluru, otwór Kościerzyna IG 1 (T. Podhalańska, Prace PIG 193, zmienione)

Ryc. 2. Ooidy żelaziste na granicy formacji z Kielna i formacji z Sasina (ordowik środkowy), otwór Łeba 8. Fot. T. Podhalańska